

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 131/2538

คดีเคอร์ส อินเทอร์เน็ตชั่นแนล เอส.เอ โจทก์ นาย ปรีชา วชิรสิน จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 55, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 16, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 22, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 29, พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าพ.ศ.2474มาตรา16วรรคสองเพียงแต่บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าซึ่งนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ามีหนังสือแจ้งเหตุที่ไม่รับจดทะเบียนไปให้ทราบตามวรรคหนึ่งของมาตรา16มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าตามมาตรา19ทั่วไประหว่างในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งเหตุที่นายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนนั้นโดยมิได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลโจทก์จึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้ โจทก์อ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าพิพาทอันจดทะเบียนไว้ในประเทศฝรั่งเศสได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทแต่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่รับจดทะเบียนให้โดยอ้างว่าเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของส.ซึ่งนายทะเบียนได้จดทะเบียนไว้ก่อนแล้วต่อมาส. ได้ออนให้จำเลยโจทก์ได้อุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าและขอให้คณะกรรมการรื้อการวินิจฉัยไว้ก่อนซึ่งคณะกรรมการได้มีคำสั่งให้รื้อการวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ไว้เพื่อรอคำพิพากษาของศาลการที่โจทก์คดีขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยโดยอ้างโจทก์มีสิทธิดีกว่าจำเลยผู้ที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วโดยโจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าพิพาทได้ใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าของโจทก์แพร่หลายมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้วทั้งได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทของโจทก์ไว้ในประเทศฝรั่งเศสและประเทศต่างๆไม่น้อยกว่า90ประเทศจึงเป็นกรณีที่โจทก์อ้างว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลยผู้ที่จดทะเบียนไว้แล้วขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทของจำเลยอันเป็นการใช้สิทธิตามมาตรา41(1)โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องได้ โจทก์อุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าเป็นการที่โจทก์ผู้ขอจดทะเบียนได้ใช้สิทธิตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าพ.ศ.2474มาตรา16วรรคสองอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้ามิใช่เป็นกรณีที่โจทก์อุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนตามมาตรา22วรรคสี่(1)อันเป็นกรณีที่ผู้คัดค้านการขอจดทะเบียนแล้วนายทะเบียนได้ให้คำวินิจฉัยกรณีนี้ไม่มีการคัดค้านการขอจดทะเบียนของโจทก์แต่เป็นเรื่องที่นายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนให้โจทก์เองเพราะเห็นว่าเครื่องหมายการค้าที่โจทก์ขอจดทะเบียนนั้นเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วกรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา22และไม่ตัดสิทธิของโจทก์ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงจะดำเนินคดีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าของตนเมื่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอจดทะเบียนของส. และต่อมาส. โอนสิทธิเครื่องหมายการค้าให้จำเลยโจทก์ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ดีกว่าจำเลยย่อมมีสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำขอจดทะเบียนและ

ทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยได้ตามมาตรา41(1)สิทธิของโจทก์ที่จะนำคดีมาสู่ศาลโดยฟ้องจำเลยต่อศาลเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าพิพาทจึงไม่สิ้นไป โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยโดยอ้างว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดีกว่าจำเลย เพราะได้ใช้มาก่อนซึ่งเป็นการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2474มาตรา41(1)โจทก์หาได้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันหรือเรียกค่าเสียหายในการล่วงละเมิดสิทธิเครื่องหมายการค้าโจทก์ตามมาตรา29ไม่โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องคดีได้แม้ยังไม่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนในประเทศไทยก็ตาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอักษรโรมันคำว่า "KICKERS" อ่านว่า คิคเคอร์ส โจทก์ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์ไว้ในประเทศฝรั่งเศสและประเทศต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 90 ประเทศ และได้จำหน่ายสินค้า เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายรองเท้า และสินค้าอื่น ๆ อีกหลายชนิดภายใต้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวทั้งในประเทศฝรั่งเศสและประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลก สินค้าของโจทก์ได้รับความนิยมจากสาธารณชนทั่วไป โจทก์ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวในจำพวก 38 สินค้าจำพวกเครื่องนุ่งห่มและเครื่องห่อหุ้มเท้า แต่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าปฏิเสธไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเนื่องจากเห็นว่าเครื่องหมายการค้าของโจทก์เหมือนหรือเกือบเหมือนกับเครื่องหมายการค้าคำว่า "KICKERS" ตามคำขอเลขที่ 76676 ของนายสิทธิพร เตียจันทร์พันธ์ โจทก์ได้อุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าและขอให้คณะกรรมการเครื่องหมายการค้าการวินิจฉัยไว้ก่อน คณะกรรมการเครื่องหมายการค้ามีคำสั่งให้รอการวินิจฉัยไว้เพื่อรอคำพิพากษาของศาล นายสิทธิพรได้ใช้สิทธิโดยไม่สุจริตในการยื่นขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเลขที่ 76676 โดยนำเครื่องหมายการค้าคำว่า "KICKERS" ของโจทก์มายื่นขอจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าของตนเอง เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของโจทก์และทำให้โจทก์เสียหายไม่ได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์ ต่อมาโจทก์ตรวจพบว่านายสิทธิพรได้โอนเครื่องหมายการค้าดังกล่าวให้แก่จำเลยเมื่อวันที่ 26 มีนาคม 2530 แต่เนื่องจากนายสิทธิพรไม่ใช่เจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าวที่แท้จริง จำเลยในฐานะผู้รับโอนจึงไม่มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ดีกว่าโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าวโดยแท้จริง หากศาลไม่เพิกถอนเครื่องหมายการค้าของจำเลย จะทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิดในแหล่งกำเนิดและความเป็นเจ้าของของเครื่องหมายการค้าและสินค้าของโจทก์และจำเลยได้ ขอให้พิพากษาว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าอักษรโรมันคำว่า "KICKERS" ดีกว่าจำเลย ให้จำเลยเพิกถอนคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเลขที่ 76676 ทะเบียนเลขที่ 49307 หากจำเลยไม่ดำเนินการให้ถือเอาคำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนาของจำเลย ให้จำเลยเลิกใช้เครื่องหมายการค้าตามคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเลขที่ 76676 ทะเบียนเลขที่ 49307 กับสินค้าของจำเลย และห้ามจำเลยใช้เครื่องหมายการค้าอักษรโรมันคำว่า "KICKERS" กับสินค้าของจำเลยต่อไป จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยเพราะต้องห้ามตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 เครื่องหมายการค้าของโจทก์ไม่ได้จดทะเบียนทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ ต้องห้ามมิให้ฟ้องร้องเพื่อป้องกันหรือเรียกค่าเสียหายในการล่วงละเมิดสิทธิเครื่องหมายการค้าของโจทก์ที่ไม่ได้จดทะเบียนนั้น

เครื่องหมายการค้าของโจทก์ไม่เหมือนกับเครื่องหมายการค้าของจำเลย เพียงแต่อ่านออกเสียงในภาษาอังกฤษคล้ายคลึงกัน แต่ออกเสียงเป็นภาษาฝรั่งเศสแตกต่างกัน เครื่องหมายการค้าของจำเลยเป็นตัวพิมพ์ใหญ่เป็นตัวสามัญ เครื่องหมายการค้าของโจทก์เป็นตัวพิมพ์เล็ก แตกต่างกันมองเห็นได้ชัด ไม่ทำให้สับสนหรือผิดหลงก่อนฟ้องโจทก์ได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าแล้ว โจทก์จะดำเนินคดีทางศาลในกรณีเดียวกันไม่ได้ ต้องห้ามตามมาตรา 22 วรรคสี่ (1) ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 แม้โจทก์จะขอให้รื้อการพิจารณาอุทธรณ์ไว้ ก็ไม่มีผลทำให้ฟ้องคดีได้เพราะขัดต่อมาตรา 22 ดังกล่าวนอกจากนี้โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อพ้นกำหนด 90 วัน นับแต่วันที่โจทก์ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียน สิทธิการนำคดีสู่ศาลของโจทก์ตามมาตรา 22 วรรคสี่ (2) ก็สิ้นไปแล้วเช่นกัน นายสิทธิพรได้ใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าตลอดมาโดยสุจริตนับแต่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเมื่อจำเลยได้รับโอนเครื่องหมายการค้ามา จำเลยก็ใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าของจำเลยตลอดมา นายสิทธิพรเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าอันแท้จริง โจทก์ไม่ได้เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จำเลยได้จดทะเบียนไว้ก่อน โจทก์มิได้ฟ้องว่าจำเลยเอาสินค้าไปลงขายว่าเป็นสินค้าของโจทก์ที่จะทำให้โจทก์มีสิทธิฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 29 วรรคสอง ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อนายทะเบียนปฏิเสธไม่ยอมรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าให้โจทก์ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 16 วรรคสอง บัญญัติให้โจทก์ต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำวินิจฉัยหรือคำสั่งของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าเพียงทางเดียวเท่านั้น โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า สภาพแห่งข้อหาของโจทก์ในคดีนี้เป็นเรื่องโจทก์อ้างว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดีกว่าจำเลยผู้ที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วและขอให้เพิกถอนเครื่องหมายการค้าของจำเลย จึงเป็นการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41(1) โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง ไม่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 16 วรรคสองและมาตรา 22 วรรคสี่ (1) พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษาใหม่ตามรูปคดี รวมทั้งประเด็นที่ว่าโจทก์หรือจำเลยมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่ากัน จำเลย ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยฎีกาว่ามาตรา 16 วรรคสอง ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 บัญญัติให้โจทก์ใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำวินิจฉัยหรือคำสั่งของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าต่อคณะกรรมการในทางเดียวเท่านั้น โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลย และเมื่อโจทก์ได้ยื่นอุทธรณ์เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2534 โจทก์ก็หมดสิทธิที่จะนำคดีมาฟ้องศาลนั้น พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 16 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า"ถ้านายทะเบียนเห็นว่าเครื่องหมายการค้ารายใดมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 5 หรือเหมือนกับเครื่องหมายการค้าที่เจ้าของอื่นได้นำมาจดทะเบียนไว้แล้ว เพื่อสินค้าจำพวกเดียวกัน หรือเป็นเครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับเครื่องหมายเช่นนี้ว่าจนถึงนับว่าเป็นการลวงสาธารณชน หรือถ้านายทะเบียนเห็นว่าการมิได้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ห้ามมิให้นายทะเบียนรับจดทะเบียนและให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งเหตุไม่รับจดทะเบียนนั้นไปให้ผู้ขอจดทะเบียนทราบ" และวรรคสองบัญญัติว่า "ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับหนังสือแจ้งเหตุที่ไม่รับจดทะเบียน ผู้จดทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 19 ทวิโดยยื่นต่อนายทะเบียน" ซึ่งบทบัญญัติมาตรา 16 วรรคสองดังกล่าวเพียงแต่บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ขอจดทะเบียน

เครื่องหมายการค้าซึ่งนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ามีหนังสือแจ้งเหตุที่ไม่รับจดทะเบียนไปให้ทราบตามวรรคหนึ่งของมาตรา 16 มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 19 ทวิ ได้ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งเหตุที่นายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนนั้นโดยมิได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลแต่อย่างใด คดีนี้โจทก์อ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าพิพาทอันได้จดทะเบียนไว้ในประเทศฝรั่งเศสได้ ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายพิพาท แต่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่รับจดทะเบียนให้ โดยอ้างว่าเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของนายสิทธิพร เตียจันทร์พันธ์ ซึ่งนายทะเบียนได้จดทะเบียนไว้ก่อนแล้วและต่อมานายสิทธิพรได้โอนให้จำเลย โจทก์ได้อุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าและขอให้คณะกรรมการนั้นรื้อการวินิจฉัยไว้ก่อน ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวได้มีคำสั่งให้รื้อการวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ไว้เพื่อรอคำพิพากษาของศาล การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลย โดยอ้างว่าโจทก์มีสิทธิดีกว่าจำเลยผู้ที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว โดยโจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าพิพาทได้ใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าของโจทก์แพร่หลายมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว ทั้งได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทของโจทก์ไว้ในประเทศฝรั่งเศสและประเทศต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 90 ประเทศ จึงเป็นกรณีที่โจทก์อ้างว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าพิพาทดีกว่าจำเลยผู้ที่จดทะเบียนไว้แล้ว ขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าพิพาทของจำเลยอันเป็นการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41(1)โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องได้ กรณีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 875/2509ระหว่างบริษัทอุยเฮงเฮงส์ จำกัด โจทก์กรมทะเบียนการค้ากับพวกจำเลย ที่จำเลยอ้างไม่ตรงกับกรณีในคดีนี้โดยกรณีตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวเป็นเรื่องที่ผู้ขอจดทะเบียนฟ้องกรมทะเบียนการค้าและนายทะเบียนซึ่งไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นจำเลยและขอให้พิพากษาบังคับให้จำเลยรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของผู้ขอจดทะเบียน มิใช่เป็นเรื่องที่ผู้ขอจดทะเบียนฟ้องผู้ที่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้แล้วเป็นจำเลยโดยขอให้เพิกถอนเครื่องหมายการค้าของจำเลยตามที่โจทก์ฟ้องคดีนี้ ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยฎีกาว่า เมื่อโจทก์ได้รับหนังสือแจ้งการไม่รับจดทะเบียนจากนายทะเบียน โจทก์ต้องใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนหรือนำคดีมาสู่ศาลภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียนตามมาตรา 22 วรรคสี่ (1)ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ซึ่งโจทก์ได้อุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าแล้ว โจทก์จะดำเนินคดีทางศาลในกรณีเดียวกันอีกมิได้ ต้องห้ามมาตรา 22 วรรคสี่ และแม้โจทก์ขอให้รื้อการพิจารณาอุทธรณ์ไว้ก็ไม่มีผลทำให้ฟ้องคดีนี้ได้ เพราะขัดต่อมาตราดังกล่าว ทั้งโจทก์ฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนด 90 วัน นับแต่วันที่โจทก์ได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของนายทะเบียน สิทธิในการนำคดีมาสู่ศาลของโจทก์จึงสิ้นไปแล้วนั้น เห็นว่าที่โจทก์อุทธรณ์คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของโจทก์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้านั้นเป็นการที่โจทก์ผู้ขอจดทะเบียนได้ใช้สิทธิตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 16 วรรคสองของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าเช่นนั้น หาใช่เป็นกรณีที่โจทก์อุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนตามมาตรา 22 วรรคสี่ (1) ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 อันเป็นกรณีที่ผู้คัดค้านการขอจดทะเบียน แล้วนายทะเบียนได้ให้คำวินิจฉัย กรณีในคดีนี้ไม่มีการคัดค้านการขอจดทะเบียนของโจทก์ แต่เป็นเรื่องที่นายทะเบียนไม่

รับจดทะเบียนให้โจทก์เองเพราะเห็นว่าเครื่องหมายการค้าที่โจทก์จดทะเบียนนั้นเหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว กรณีจึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา 22 ดังกล่าว และหาตัดสินคดีของโจทก์ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงจะดำเนินคดีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าของตนไม่ ดังนั้นเมื่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามคำขอจดทะเบียนของนายสิทธิพร และต่อมานายสิทธิพรโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้านั้นให้จำเลย โจทก์ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของมีสิทธิในเครื่องหมายการค้านั้นดีกว่าจำเลยย่อมมีสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำขอจดทะเบียนและทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยได้ตามมาตรา 41(1) ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 สิทธิของโจทก์ที่จะนำคดีมาสู่ศาลโดยฟ้องจำเลยต่อศาลเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าพิพาทจึงไม่สิ้นไปฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน ที่จำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยเพราะต้องห้ามตามมาตรา 29 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ซึ่งบัญญัติว่า"เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัตินี้ห้าปี ท่านว่าผู้ใดจะนำคดีสู่ศาลเพื่อป้องกันหรือเรียกค่าเสียหายในการล่วงสิทธิเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนนั้นไม่ได้" พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ใช้มาเกินกว่า 5 ปีแล้ว เครื่องหมายการค้าของโจทก์ยังมีได้จดทะเบียนโจทก์จึงฟ้องคดีนี้ไม่ได้ นั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของจำเลยโดยอ้างว่าโจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวดีกว่าจำเลย เพราะได้ใช้มาก่อน อันเป็นการฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 มาตรา 41(1) โจทก์หาได้ฟ้องคดีเพื่อป้องกันหรือเรียกค่าเสียหายในการล่วงสิทธิเครื่องหมายการค้าของโจทก์ตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ไม่โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ได้ แม้ยังไม่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนในประเทศก็ตาม ฎีกาของจำเลยข้อนี้จึงฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน ส่วนฎีกาข้ออื่น ๆ ของจำเลยนั้น เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยขอบในศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย อย่างไรก็ตาม ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยมิให้พิพากษายกคำสั่งของศาลชั้นต้นที่สั่งให้งดชี้สองสถานและงดสืบพยานโจทก์จำเลยด้วยนั้น เป็นการไม่ถูกต้อง ซึ่งศาลฎีกาเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้อง" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งให้งดชี้สองสถานและงดสืบพยานโจทก์จำเลยด้วย นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

อัครวิทย์ สุมาวงศ์ · ยงยุทธ ธารีสาร · สมาน เวทวินิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/131/2538>